

Sygn. akt III PK 20/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa A.P.

przeciwko J.P.

o wynagrodzenie i wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 19 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy  
i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt VIII Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 9 listopada 2016 r. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 4 maja 2016 r., którym zasądzone od J.P. na rzecz powoda A.P. tytułem wynagrodzenia i wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 1 lutego 2012 r. do 31 lipca 2013 r. kwotę 55.355,25 zł, oddalając powództwo w pozostałej części.

Pozwany wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 84 § 1 k.c., art. 88 § 2 k.c., art. 29 § 1 pkt 3 i 4 k.p. w związku z art. 11 k.p., a także na podstawie naruszenia prawa procesowego w postaci art. 328 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., art. 328 k.p.c. w związku z art. 228 § 2 k.p.c., art. 227 k.p.c. w związku z art. 245 k.p.c. w związku z

art. 382 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego

polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie o pozbawieniu przez Sąd Okręgowy „oświadczeniu powoda zawartym w zeszycie wynagrodzeń, stwierdzającym że <od dnia 22 grudnia 2011 r. do dnia 30 września 2012 r. otrzymałem wszystkie wynagrodzenia>, jakiegokolwiek mocy prawnej, pomimo że oświadczenie to nigdy nie zostało cofnięte, ani powód nigdy nie uchylił się od jego skutków” oraz że „brak wyводу Sądu II instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na temat motywów odmowy uznania tego dokumentu prywatnego, jak i skuteczności samego oświadczenia, uniemożliwia dokonanie oceny właściwości postępowania Sądu odwoławczego, szczególnie w świetle tak istotnej okoliczności. Takie uchybienie Sądu ma istotny wpływ na treść całego orzeczenia, gdyż wskazuje, że w toku podejmowania decyzji co do rozstrzygnięcia apelacji Sąd uchybił w sposób rażący przepisom postępowania i całkowicie bezzasadnie pominął istotne dla odpowiedzialności pozwanego oświadczenie powoda złożone w dokumencie prywatnym”. Z takich zarzutów nie wynika bowiem nawet, jakie przepisy prawa miałyby w opisany sposób naruszyć Sąd Okręgowy, a tym bardziej, czy i jaki wpływ na rozstrzygnięcie miałyby ewentualne naruszenie tych przepisów. Naruszenie przepisów prawa procesowego tylko wówczas może zaś stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, niepublikowany), a takiego wyводу ewidentnie w treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można, niezależnie od tego, że Sąd drugiej instancji odniósł się do znaczenia oświadczenia powoda zamieszczonego w zeszycie wynagrodzeń, akceptując ustalenie Sądu Rejonowego, że należy je odnieść tylko do kwot opisanych w zeszycie, wobec czego wynika z niego tylko to, że powód otrzymał te kwoty i nie oznacza, że wypłacono powodowi całe należne wynagrodzenie za ten

okres. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie świadczą także twierdzenia skarżącego o naruszeniu przez Sąd odwoławczy przepisów prawa materialnego dotyczących uchylecia się przez powoda od skutków wadliwego oświadczenia woli, skoro nie wynika z niego, jakie przepisy prawa i w jaki sposób zostały naruszone, jak również o przekroczeniu przez Sąd odwoławczy zasad dowodzenia określonych w art. 228 § 2 k.p.c., czy też uznaniu przez ten Sąd, że nie doszło do naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c., przez „brak dopuszczenia dowodu z zeznań świadków na okoliczności dotyczące zawierania umów i aneksów, czyli okoliczności dotyczących podstaw do uznania oświadczenia pozwanego o uchyleniu się od skutków prawnych za skuteczne, co powoduje, że Sądy obu instancji orzekały na niepełnym materiale dowodowym”, albowiem nie wynika z nich, w jaki sposób miałyby dojść do naruszenia wskazanych przepisów, a także jaki wpływ na rozstrzygnięcie i dlaczego miałyby ich ewentualne naruszenie. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie uzasadnił swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

as